

Володимир Будніков, Ландшафт, фрагмент, 2010, метал, фотограф Марія Бикова

Ландшафт

Володимир Будніков
12.09.2012

Володимир Будніков народився 1947 року. Живе і працює в Києві.

У 1965 році закінчив Республіканську художню школу ім. Т. Г. Шевченка, 1971 року - Київський державний художній інститут, де навчався у майстерні Тетяни Яблонської. Із 1975 року є членом Національної спілки художників України. Володимир Будніков – заслужений діяч мистецтв України, професор Української академії мистецтв. У 1998 році отримав звання «Художник року» і Премію «Золотий перетин» на III Міжнародному Арт-фестивалі в Києві. Роботи художника знаходяться в публічних та приватних колекціях Австрії, Німеччини, США, Японії, країн Балканського півострова.

Володимир Будніков – класик сучасного українського мистецтва. Співпраця з Я Галерея почалася з моменту заснування арт-центру. Вже перша персональна експозиція в Я Галерея під назвою «Полювання», представлена наприкінці 2007 року, здивувала емоційністю й «поверненням до своєрідного фігуративу». У 2009 і 2011 роках роботи художника взяли участь у кураторських проектах Павла Гудімова «Мінімистецтво» та «Паперові війни» (в рамках Art Vilnius). А в 2011 році, руйнуючи опозицію «чоловічого» й «жіночого», Володимир Будніков і Влада Ралко презентували в Я Галерея спільний проект «Хлопчики й дівчатка».

Коли універсальний Будніков починає гру з матерією – важко передбачити її наслідки. Бо навіть якщо ця матерія – шматок іржавого заліза, мова навряд чи йде про реальність. Зробивши крок від фігуративу й живописних пейзажів, художник повертається до форми, однак трансформація свідомості стає очевидною. Що б не створив Будніков – з полотна, картону чи заліза, форма як така для нього стає тільки приводом для експериментів з внутрішньою суттю речей, що проявляє себе в ритмічній композиції абстрактних фігур. Лише дотикаючись до світу людського, вони є трансляторами зовсім іншої реальності – світу «космічної свідомості», зазирнувши в яку, Каземир Малевич намалював Чорний Квадрат і, як розказують очевидці, довгий час потому не міг ні їсти, ні спати, доки не знайшов йому пояснення у власній теорії.

Для створення нової композиції фігур, з океану космічної свідомості Будніков вихоплює археформу, що при помноженні фізичних «тіл» дає несподіваний результат. Ми споглядаємо Ландшафт, в якому матеріал є означником універсальних категорій. Площина квадрату відкриває простір Землі, де драти окреслюють траєкторію польоту Крил – ряду вертикальних скульптур, що ламаними лініями пласкої форми перетворюють небо над терасою арт-центру в поле битви. Привиди підземелля, вдягнені в іржаві обладунки, готові щомиті відірватися від землі, але міцно тримаються за поверхню, спираючись на стопи...

Горизонтальна основа скульптур здається надійною. Проте при наближенні прозирає її легка й майже невагома структура – труба, де порожнеча всередині – ефемерність, а форма круга – досконалість музичного інструменту, звуки якого підіймають уверх. Небеса й твердь земна «перевертаються» в цій конструкції, де важке й невагоме, горизонтальне й вертикальне, фізичне й духовне позбуваються своїх стійких позицій.

В уявленнях перших людей про форму Землі, яку відтворює квадрат з дротами, така конструкція віщувала б Апокаліпсис. Проте в світі Буднікова все стоїть на своїх місцях: кругла Земля плаває в ефірі космосу, а опозиція земного й небесного легко розчиняється у Ландшафті. У скасованому протистоянні жорстка вертикальна фігура і її невагома основа збалансовують одна одну, надаючи всій скульптурі рівноваги. Так наче перед її створенням Будніков довго медитував над словами Гермеса Трисмегіста: «Все що наверху те й внизу, а все що внизу те й наверху».

Володимир Будніков, Крила, 2010, метал
Володимир Будніков, Ландшафт, 2010, метал

Олена Єгорушкіна